

en Formindsfelse af Pensionsbyrde, nemlig en Formindsfelse af Pensionernes Størrelse. Det er nemlig klart, at medens Embeder ved visse Institutioner ere saaledes forvundne, at der for Fremtiden her slet ikke bliver Spørgsmaal om nogen Administration af dette gjælder s. Ex. om Lottotteriet, Drosfundstolden m. v. — eller dog slet ikke om nogen kongelig Undævnelse — dette gjælder s. Ex. om det fgl. Theater og Kapel efter hele den Maade, hvorpaa Forholdet nu er bleuet ordnet — staar Sagen i mangfoldige Tilfælde ganske anderledes. Administrationen har sandelig ikke i Reglen været udtyret saa luxuriøs, at den uden videre har kunnet undvære den Arbeidskraft, som tidligere har staaet til dens Raadighed gjennem pensionsberettigede Embedsmænd. Nei, man har maattet lade den største Del af dette Arbejde, der udføres af de Embedsmænd, som ere forvundne, udføre af Mand, som kun bleve Bestillingsmænd, og som altsaa, saa længe de blive i denne Stilling, ikke have Udkomst til Pension. Bliver jeg navnlig staaende ved Ministerierne, saa ved enhver jo, at Forholdet ingenlunde er det, at man har kunnet undvære de Kræfter, man nu ikke længere kan faae gennem Mand, der ansættes som kongelige Embedsmænd — Kancellister o. s. v. men dette Arbejde maa fremdeles ydes, og hvorledes ydes det? Det vedelægges gjennem de til Ministeriernes Raadighed stillede Medhjælpssummer. Det er det imidlertid en uundgaelig Følge, at den Alder, i hvilken de Paagjældende opnaa Ansættelse i de Embeder, som ere tilbage, bliver saa meget højere. Naar En nu bliver Fuldmægtig og som saadan altsaa opnaar Pensionsret eller — for ikke blot at blive staaende ved Ministerierne — naar en Mand, efter den Forandring, der ved Lovloven er indtraadt i Sekretariatsklassens Vilkaar, nu som Officer opnaar Pensionsret, er han jo meget ældre end tidligere, vi kunne for Harens Bedkommende regne Forfælleren til en 6 a 7 Aar. Det er da indlysende, at Pensionsbyrden i Aarenes Løb maa blive mindre, ogsaa af den Grund, at de Paagjældende komme saa meget senere i et pensionsberettiget Embede; da de naturligvis ikke af den Grund komme til at leve længere eller kunne sidde længere i Embederne, end de ellers vilde have gjort, saa maa Forholdet blive det, at de, naar de i sin Tid gaa af, ville have saa meget kortere Embedstid, som kommer til Beregning ved Pensionens Ansættelse. Den Pension, de kunne faae, naar de i sin Tid gaa af, bliver altsaa saa meget mindre efter den hele Maade, hvorpaa Pensionsloven har ordnet Pen-

sionsberegningen, som de have været ældre, den Gang de bleve ansatte som kongelige Embedsmænd. I hvilken Grad, dette nu vil virke til Pensionernes Forringelse, er det umuligt allerede nu at give nogen sikker Oplysning om, men Noget kan dog meddeles i saa Henseende til Opklaring. Allerede i 1860 blev der jo givet en Lønningslov for de saakaldte kongerigste Ministerier, som gif meget skarpt frem ved Indskrænkningen af de pensionsberettigede Embeders Antal. Vi kunne altsaa nu anfille en Sammenligning mellem Aldersvilkårene, som de vise sig i de 11 Aar fra 1ste April 1849 til 1ste April 1860; man kan ikke gaa længere tilbage uden at komme i meget store Vanskeligheder, thi derved kommer man ind i Tiden inden de tidligere Kollegiers Omdannelse til Ministerier, men man kan som sagt anfille en Sammenligning mellem Ansættelsestiden i Perioden fra 1ste April 1849 til 1ste April 1860 og i de 12 Aar fra 1ste April 1860 til 1ste April 1872. Det er imidlertid ingenlunde let at faae de Oplysninger, hvorpaa det her kommer an: Alder, foregaaende Tjenestetid osv., og der er derfor nogle, med Hensyn til hvilke dette hidtil ikke har været muligt at opnaa; men noget Udbytte har man dog kunnet udbringe. Resultatet — jeg skal ikke trætte det ærede Thing med mange Detailler — har været det, at man har kunnet opstille følgende Gjennemsnitsberegninger med Hensyn til Ansættelsen under Justits-, Indenrigs- og Kirke- og Undervisningsministerierne. For Tiden fra 1ste April 1860 kan den Tid, hvori de Paagjældende have tjent uden Pensionsret, anslaaes til 3,4 Aar, og den Alder, i hvilken de Paagjældende opnaaede Pensionsretten, til 29,7 Aar. Naar vi derimod tage Tiden efter 1ste April 1860 til 1ste April 1872 maa den Tid, som de Paagjældende tjente uden Pensionsret, anslaaes til 8,4 Aar, altsaa 5 Aar længere, og den Alder, hvori Paagjældende var, da han blev Embedsmænd, til 33,7 Aar, altsaa en Aldersforhøielse af 4 Aar. Det er imidlertid ganske klart, at man, naar man vil danne sig en endog blot tilnærmelsesvis Forestilling om, hvorledes de her omhandlede Reduktionslove virke, ikke kan tage Hensyn til de første Aar efter Loven; vi opnaa maasse end ikke den fulde Sandhed ved at holde os til de sidste 6 Aar alene, men vi komme i alt Fald den senere Virkning langt nærmere, naar vi tage særskilt Tiden efter 1ste April 1866. Da stiller Forholdet sig saaledes, at den Tid, Paagjældende har tjent uden Pensionsret bliver 9 Aar, og Alderen ved Opnaaelsen af Pensionsretten bliver 35 Aar i Modsetning til 29,7 Aar i Perioden før 1860. Her tales kun om de